Jeg har fået lov til at skrive lidt på Sajten om købet af mit af min ***Mysing 4***. Som alle ejere af en ***Mysing***, er jeg selvfølgelig fuld af lovprisning af netop denne båd. Men selvfølgelig har jeg haft andre både, som har været en fornøjelse at sejle i. Jeg har haft ***smakkejolle, spidsgatter*** og til sidst en stor ***kragejolle***, men det er jo ikke dem, der er interesseante i denne her sammenhæng. For forståelsens skyld, skal jeg lige gøre opmærksom på, at min hjemby hedder Svendborg. Den ligger på øen Fyn, og farvandet er meget beskyttet af mange små og mellem store øer. Næsten som en lille skærgård. Jeg håber iøvrigt at alle I svenskere, der læser dette , kan forstå det meste.

En lykkelig mand!

Det begyndte med et bådnyt.

For en del år siden så jeg nogle temasider i et Bådnyt. Træbåde fra Sverige og Norge, og jeg blev lidt lun på et foto af en svensk skønhed. Smækre linier.....suk. Det var en ***Solö*** fra Storebro værftet.En af de første serieproducerede træbåde i Sverige fra sidst i halvtresserne og først i tresserne.
Fruen ville dog ikke høre tale om at vi skulle bytte vores flotte kragejolle ud med en svensk motorbåd. Syg tanke.
Jeg gemte bladet, tog det frem en gang imellem og drømte mig til svenske søer med høj klar blå himmel..... og en Solö.
Vi fik internet, det rørte mig ikke synderligt, indtil jeg i et splitsekund kunne se Sverige ligge udstrakt i al sin skønhed, fyldt op i alle søer med mahognybåde. Tanken var fantastisk, og jeg kunne nå det hele fra tastaturet på første sal i huset.
Adspurgt, smilede fruen kærligt, at hjælp til at finde ud af nettets simple funktioner, det måtte da være mit problem.Knægten havde heller ikke megen energi tilovers, efter en lang dag på værelset med hiphop musik buldrende i øregangen.
Jeg var overladt ganske ensomt med mine fantasier. Stædighed er normalt ikke en dyd jeg sætter højt, men jeg måtte bruge alle resurser for at mit mål.

Til Göteborg og Stockholm og.....

I vinterens løb brugte jeg utallige timer på at søge over nettet efter en Solö. Jeg fandt da også en i Göteborg, fik fruen overtalt til en lille sviptur. Der er jo ikke så langt.
Jeg lærte på den tur at små og uklare billeder og en livlig fantasi ikke kan sælge en dårlig båd. Jeg lærte også, at en musearm ikke behøver at sidde på et lille pelsdyr ude i skoven. Føj hvor gør det ondt.

Vinterferie i Stockholm. Lånt lejlighed på Södermalm, Wasa, både den der knaser og krummer, og den der er udstillet. Nye uudforskede shoppingmuligheder. Fruen var let at overtale. Desuden var der også lige en lille mahognybåd vi lige skulle se på, når vi nu alligevel var i nabolaget. Helt tilfældigt.
På den tur lærte jeg at det er godt at kombinere bådebesøg med andre aktiviteter, båden var en skuffelse. Det var Stockholm til gængæld ikke.

Fruen på vej til Nynäshamn

To ture til Sverige, men ingen Solö Hvad skulle jeg gøre: Droppe drømmen, sejle videre i kragejollen? Foråret var så småt på vej, og sikkert drevet af de samme kræfter, som får trækfuglene til at lette, begyndte jeg at finde malergrejet frem, sparke lidt på kølen, og kigge længselsfuldt på den skarpe, blå forårshimmel. Sverige fortonede sig i takt med dagens længde.

Forsigtigt,med venstre hånd, trak jeg dog stadig lidt vod på det svenske bådmarked, lidt diskret forstås. Der var jo ligesom ingen grund til at bygge en dårlig stemning op i det lille hjem uden grund. Vel?

Kreativitet handler om at tænke nye tanker, finde på andre måder at takle kendte problemstillinger på, og kreativitet var jeg tvunget til at beherske på Nobelprisniveau, da der dukkede en Mysing 4 op på skærmen. I Nynäshamn. Det er en lille smuttur til Stockholm, drej til højre, og så lige 50 kilometer til. En køretur på ca. 850 kilometer fra Svendborg..... *en lille smuttur.*

Kald det kærlighed
Måske er jeg kreativ, måske er mine overtalelsesevner lidt ud over det sædvanlige. Jeg ved det ikke. På en god dag kan jeg godt lide at lege med tanken. Men sådan er det jo ikke. Fruen

i huset så kærligt, men bestemt på mig , og sagde: *Sidste tur. Vi kører en sidste tur, og så er det slut.* Det må da kaldes kærlighed.

Det tager en otte timers tid at nå Nynäshamn, og jeg havde vænnet mig til tanken om, at det nu var definitivt slut med små smutture til mahognybådenes paradis. Vi fik fat på ejeren, han havde haft båden i tredve år. Den stod i bådhus og jeg husker den stemning jeg var i, da jeg trådte over trinet og så Mysingen første gang. Når man, som jeg, har haft træbåd i mange år, så kan man se og fornemme om en båd er OK, på ganske få øjeblikke. Og den her strålede af lak og velplejethed. Fruen fortalte senere, at hun også kunne se vores gamle kragejolle sejle på nye eventyr uden os, da hun trådte ind i bådhuset.

Og der var een og der var to og der var.....

En god nabo lagde bil til, skaffede en brugbar bådtrailer,og i pinsen 2004 kørte naboen og jeg til Nynäshamn. Der havde været Harly Davidson træf i Skåne, fandt vi ud af. Vi fulgtes med en masse store maskiner op mod stockholm. De fyldte meget skal jeg hilse at sige, men på den fede måde. På med båden, *tacka så mycket* og hjem over de svenske stepper. Det tog 24 timer, vi sov på skift i bilen, men lidt trætte var vi da.

Kragejollen er solgt til en heldig mand og hans familie Fruen er godt tilfreds med byttet, og vi får sejlet længere, end i den noget langsommere kragejolle.En kollega til mig har efterfølgende også været i Sverige for at købe sig en Mysing 4. Sidste nyt er, at endnu en kollega forhandler om køb af en Mysing. Hvem ved om vi til sommer kan stifte Sydfyns Mysingklub, her i foreningernes land?

Peter Krøier